

Vanhin Patrick Kearon
seitsemänkymmenen koorumista

”Tulkaa minun luokseni täysin vilpittömin sydämin, ja minä parannan teidät”

Meidän Vapahtajamme on Rauhan Ruhtinas, suuri Parantaja, Ainoa joka voi todella puhdistaa meidät synnin pistolta.

Haluaisin tänä iltana tuoda lohdullisen ja parantavan sanoman teistä jokaiselle, joka tuntee olonsa yksinäiseksi tai hylätyksi, joka on kadottanut mielenrauhan tai rauhan sydämestään tai joka tuntee hukanneensa viimeisen mahdollisuutensa. Täydellisen parantumisen ja rauhan voi löytää Vapahtajan jalkojen juuresta.

Kun olin 7-vuotias poika, asuimme Arabian niemimaalla ja vanhempani käskivät minua pitämään kenkiä *aina*, ja ymmärsin syyn. Tiesin, että kengät suojaisivat jalkojani lukuisilta aavikon vaaroilta, kuten käärmeiltä, skorpioneilta ja piikeiltä. Eräänä aamuna vietettyämme yön leiriytyneenä aavikolla halusin lähteä tutkimaan ympäristöä, mutta en viitsinyt laittaa kenkiä jalkaan. Päätelin, että olin lähdössä vain pienelle kävelyllä ja pysyisin leiripaikan lähellä. Joten kenkien sijaan

panin jalkaani varvassandaalit. Sanoin itselleni, että varvassandaalitkin ovat eräänlaiset kengät. Ja mitä oikeastaan voisi tapahtua?

Kävellessäni viileällä hiekalla – varvassandaaleissani – tunsin ikään kuin piikin tunkeutuvan jalkapohjaani. Katsoin alas, enkä nähnyt piikkiä vaan skorpionin. Samalla kun tajusin, että se oli skorpionin, ja ymmärsin, mitä oli juuri tapahtunut, piston aiheuttama kipu alkoi nousta jalkaterästäni ylös säärtäni pitkin. Pidin kiinni reiteni yläosasta yrittäen pysäyttää polttavan kivun etenemisen ja huusin apua. Vanhempani tulivat juosten leiripaikalta.

Isäni hakatessa skorpionia lapiolla eräs kanssamme retkeilevä aikuinen ystävä yritti urhoollisesti imeä myrkyä jalkaterästäni. Luulin sillä hetkellä, että kuolisin. Nyyhkytin, kun vanhempani laittoivat minut autoon ja lähtivät ajamaan kovaa vauhtia aavikon poikki

kohti lähintä sairaalaa, jonne oli yli kahden tunnin matka. Koko jalkani oli tuskallisen kipeä, ja koko tuon matkan ajan luulin kuolevani.

Päästyämme lopulta sairaalaan lääkäri vakuutteli meille kuitenkin, että sellaisen skorpionin pisto oli vaarallinen vain pikkulapsille ja vakavasti aliravituille. Hän antoi puudutusainetta, joka puudutti jalkani ja poisti kivun kokonaan. Vuorokauden sisällä kaikki skorpionin piston vaikutukset olivat poissa. Mutta olin oppinut voimallisen läksyn.

Olin tiennyt, että kun vanhempani käskivät minun pitää kenkiä, he eivät tarkoittaneet varvassandaaleja; olin tarpeeksi vanha ymmärtääkseni, etteivät varvassandaalit tarjonneet samanlaista suojaa kuin kengät. Mutta sinä aamuna aavikolla en piitannut siitä, minkä tiesin olevan oikein. Jätin huomiotta sen, mitä vanhempani olivat yhä uudelleen opettaneet minulle. Olin ollut sekä laiska että vähän kapinallinen, ja jouduin maksamaan siitä.

Puhuessani teille urhoollisille nuorille miehille, teidän isillenne, opettajillenne, johtajillenne ja ystävillenne osoitan kunnioitustani teille kaikille, jotka yritätte uutterasti tulla sellaisiksi, millaisia Herra tarvitsee ja millaisiksi Hän haluaa teidän tulevan. Mutta todistan teille omasta kokemuksestani poikana ja miehenä, että kun emme piittaa siitä, minkä tiedämme olevan oikein – olipa syynä laiskuus tai kapinointi – siitä koituu aina epämieluisia ja hengellisesti vahingollisia seurauksia. Se skorpionin ei loppujen lopuksi uhannut henkeäni, mutta se tuotti äärimmäistä tuskaa ja hätää sekä itselleni että vanhemmilleni. Mitä tulee siihen, kuinka elämme evankeliumin mukaan, emme saa suhtautua siihen laiskasti tai kapinoiden.

Me Jeesuksen Kristuksen kirkon jäsenet ja pappisuudenhaltijat

tuntemme käskyt ja tasovaatimukset, joita olemme tekemillämme liitoilla luvanneet kunnioittaa. Kun valitsemme jonkin muun tien kuin sen, jonka tiedämme oikeaksi – jota vanhempamme ja johtajamme opettavat ja jonka Pyhä Henki vahvistaa sydämessämme – se on kuin astuisi aavikon hiekalle varvassandaaleissa eikä kengät jalassa. Yritämme sitten puolustella laiskaa tai kapinallista käytöstämme. Sanomme itsellemme, ettemme oikeastaan tee mitään kovin väärää, ettei sillä oikeastaan ole väliä ja ettei se, että irrotamme otteemme rautakaiteesta vain vähäsen, johda mihinkään kovin pahaan. Ehkä lohdutamme itseämme ajatuksella, että kaikki muutkin tekevät niin – tai tekevät pahempaa – ja ettei se kuitenkaan vaikuta meihin kielteisesti. Jollakin tavalla saamme itsemme vakuuttuneiksi, että olemme poikkeus sääntöön ja siksi immuuneja sen rikkomisen seurauksille. Kieltäydymme, joskus tahallamme, olemasta ”täsmällisen kuuliaisista”¹ – kuten julkaisussa *Saarnatkaa minun evankeliumiani* sanotaan – emmekä anna koko sydäntämme Herralle. Ja sitten saamme piston.

Pyhät kirjoitukset opettavat meille, että ”Herra *vaatii sydäntä*”², ja meitä on käsketty rakastamaan Herraa ja palvelemaan Häntä *koko* sydäme-stämme.³ On luvattu, että me voimme ”seistä nuhteettomina Jumalan edessä viimeisenä päivänä” ja palata Hänen luokseen.⁴

Mormonin kirjassa antinefilehiläiset laskivat alas sota-aseensa ja hautasivat ne syvälle maahan tehden liiton, etteivät he koskaan enää tarttuisi aseisiin veljiään vastaan. Mutta he tekivät enemmän kuin sen. ”Heistä tuli vanhurskas kansa”, koska ”he laskivat *kapina*-aseensa eivätkä enää taistelleet Jumalaa vastaan.”⁵ Heidän kääntymyksensä oli niin täysi ja syvä,

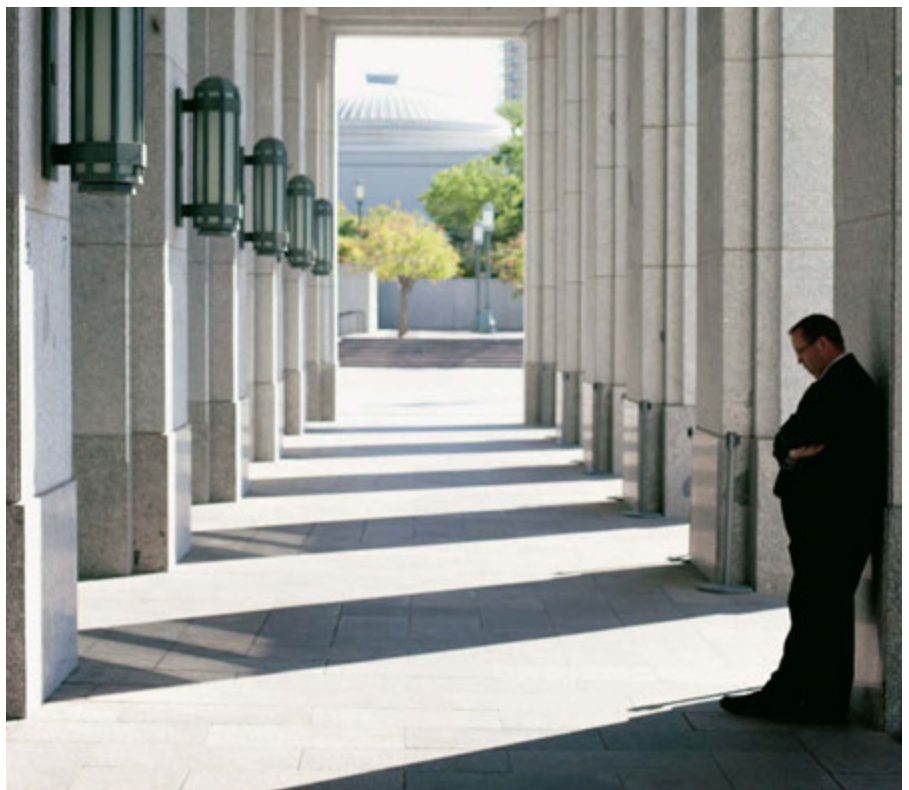
että he eivät koskaan luopuneet.⁶

Mutta ennen heidän kääntymystään, muistakaa heidän tilansa: he elivät ”[kapinoiden] avoimesti Jumalaa vastaan” niin kuin pyhissä kirjoituksissa sanotaan.⁷ Heidän kapinoiva sydämensä tuomitsi heidät elämään ”tilassa, joka on vastoin onnen luonnetta”, koska he olivat ”vaeltaneet vastoin Jumalan luonnetta”.⁸

Lasketuuan alas *kapina*-aseensa he olivat kelvollisia Herran suomaan parantumiseen ja rauhaan, ja niin voimme olla mekin. Vapahtaja vakuuttaa: ”Elleivät he paaduta sydäntään eivätkä niskoittele minua vastaan, heidät käännytetään ja *minä parannan heidät*.”⁹ Te ja minä voimme ottaa vastaan Hänen kutsunsa: Palatkaa ja tehkää parannus ja tulkaa minun luokseni täysin vilpittömin sydämin, ja minä parannan teidät.¹⁰

Verratkaa tätä ihmeellistä parantamista siihen, mitä tapahtuu, ”kun me pyrimme peittelemään syntejämme tai tyydyttämään ylpeyttäme, [tai] turhamaista kunnianhimoamme – –, taivaat vetäytyvät; Herran Henki tulee murheelliseksi” ja jääme yksin ”potkimaan pistintä vastaan – – ja taistelemaan Jumalaa vastaan”.¹¹

Veljet, meidät parannetaan ja saamme lievitystä vain, kun tulemme Suuren Parantajan, Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen, jalkojen juureen. Meidän täytyy luopua kapina-aseistämme (ja tiedämme itse kukin, mitä ne ovat). Meidän täytyy luopua synnistämme, turhamaisuudestamme ja ylpeydestämme. Meidän täytyy luopua halustamme seurata maailmaa ja saada maailmallista kunniaa ja kiitosta. Meidän täytyy lakata taistelemasta Jumalaa vastaan ja sen sijaan antaa Hänelle

koko sydämemme, täysin varauksetta. Silloin Hän voi parantaa meidät. Silloin Hän voi puhdistaa meidät synnin myrkylliseltä pistolta.

”Ei Jumala lähettänyt Poikaansa maailmaan sitä tuomitsemaan, vaan pelastamaan sen.”¹²

Presidentti James E. Faust on opettanut:

”Kun kuuliaisuudesta tulee tavoitteemme, se ei enää ole jotakin, mikä ärsyttää, ja kompastuskiven sijaan siitä tulee rakennuskivi.

– – Kuuliaisuus johtaa todelliseen vapauteen. Mitä enemmän olemme kuuliaisia palautetulle totuudelle, sitä vapaammiksi tulemme.”¹³

Tapasin viime viikolla erään 92-vuotiaan miehen, joka oli ollut mukana monissa toisen maailman-sodan suurissa taisteluissa. Hän oli haavoittunut kolmesti mutta selvinnyt hengissä. Yksi näistä kerroista tapahtui, kun jeeppi, jonka kyydissä hän oli, ajoi maamiinaan, ja räjähdys surmasi kuljettajan. *Hän oppi, että selviytyäkseen miinakentästä täytyy seurata täsmällisesti edellä ajavan ajoneuvon jälkiä.* Mikä tahansa poikkeama oikeaan tai vasempaan voisi osoittautua – ja osoittautuikin – kohtalokkaaksi.

Meidän profeettamme ja apostolimme, johtajamme ja vanhempamme osoittavat jatkuvasti jälkiä, joita meidän

täytyy seurata, jotta välttäisimme sielumme tuhoavan räjähdys. He tuntevat polun, joka on turvallisesti raivattu miinoista (tai tosiaankin skorpioneista), ja väsymättä he kehottavat meitä kulkemaan jäljessään. On niin monia tuhoisia ansoja, jotka houkuttelevat meitä pois reitiltä. Harhautuminen huumeiden, alkoholin tai pornografian ansaan tai moraalittomaan käytökseen internetissä tai videopelissä johtaa meidät suoraan kohti räjähdystä. Poikkeaminen oikealle tai vasemmalle edessämme olevalta turvalliselta reitiltä joko laiskuuttamme tai kapinallisuuttamme voi osoittautua kohtalokkaaksi hengelliselle elämällemme. Tähän sääntöön ei ole olemassa poikkeuksia.

Jos olemme harhautuneet reitiltä, voimme muuttua, voimme palata ja voimme saada takaisin ilomme ja sisäisen rauhamme. Tulemme huomamaan, että palaaminen reitille, jolta maamiinat on raivattu, suo valtavan helpotuksen.

Kukaan ei voi löytää rauhaa miinakentältä.

Meidän Vapahtajamme on Rauhahan Ruhtinas, suuri Parantaja, Ainoa joka voi todella puhdistaa meidät synnin pistolta ja ylpeyden myrkyiltä ja muuttaa kapinallisen sydämemme kääntyneeksi, liiton sydämeksi. Hänen sovituksensa on ääretön ja

sulkee piiriinsä meidät kaikki.

Kutsu, jonka ylösnoussut Kristus esitti nefiläisille, kun nämä palvelivat Häntä, on yhä voimassa teille ja minulle: ”Onko teillä keskuudessanne sairaita? Tuokaa heidät tänne. Onko teillä rampoja tai sokeita tai ontuvia tai raajarikkoja tai spitaalisia tai surkastuneita tai kuuroja tai millään tavalla vaivaisia? Tuokaa heidät tänne; *niin minä parannan heidät.*”¹⁴

Kukaan teistä ei ole hukannut viimeistä mahdollisuuttaan. Te voitte muuttua, te voitte tulla takaisin, te voitte saada armon. Tulkaa sen Ainoan luokse, joka voi parantaa, ja te saatte rauhan. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. *Saarnatkaa minun evankeliumiani – lähetystyöpalvelun opas*, 2004, takasisäkansi.
2. OL 64:34, kursivointi lisätty.
3. Ks. OL 4:2; 59:5, kursivointi lisätty.
4. OL 4:2.
5. Alma 23:7, kursivointi lisätty.
6. Ks. Alma 23:6.
7. Moosia 2:37; Alma 3:18; ks. myös Morm. 2:15.
8. Alma 41:11.
9. OL 112:13, kursivointi lisätty.
10. Ks. 3. Nefi 18:32.
11. OL 121:37, 38.
12. Joh. 3:17.
13. James E. Faust, ”Kuuliaisuus – tie vapauteen”, *Liahona*, heinäkuu 1999, s. 55, 53.
14. 3. Nefi 17:7, kursivointi lisätty.